

הסוף הושי תמיד התחלה חדשה

"ראה נתתי לפניך היום, את-החיים ואת-הטוב, ואת-המוות, ואת-הרע... הברכה והקללה,

ובחרת בחיים למען תחייה אתה וזרעך"
(דברים, ל, טו, יט)

"כל השנה מכת'בים לנו מה לעשות ומתי, מה ללמוד ואיך, איפה לשבת כמה זמן. החופש בא ואומר לנו את האמת. החיים האלה הם שלנו, לא של אף אחד אחר. זה שאנחנו מקשיבים (?) כל השנה למורים זה כי אנחנו מבינים (?) שלטובת החיים שלנו אנחנו צריכים ללמוד, לאגור ידע וכו', אבל בחופש אנחנו חוזרים להיות סתם בני אדם, חופשיים, ואז יש לנו מבחן גדול.

האם אנחנו חיים את החיים שלנו, מעריכים אותם? אנחנו מחליטים מה לעשות עם עצמנו, מתי ואיך, ואנחנו עת'דים ליתן את הדין על הדבר, בין בעולם הזה ובין בעולם הבא. זוהי האמת ואנחנו מוזמנים להכיר בה בעזרת החופש הגדול. בחופש הגדול אין תרוצים מסוג 'עשית' מה שהמורה אמר, הוא לימד אותי כך' כי זה לא נכון. לא הוא אמר לך מה לעשות. אתה אחראי על עצמך, אתה בחופש, אתה חופשי לבחור את דרכך."
-יהונתן יעקובי, חברים מקשיבים-

תשאף לירח

מקסימום, תנחת בין

הכוכבים

" אני חייה למת? אכזב החוויה שצברתי לפני. כמה שנים לקראת חופש לדור. לקראת החופש הלבד, הנמינה אותי קומונות לאחד הסניפים, שלא אצטר את שמו מאת כבודו, לשיבת צוות הדרכה לקראת החופש הלבד. לאור 10 טלפונים מתכרבים שלא אשכח לבוא ודיוק על מה הסניף הולך להסתגר בקיץ הקרוב, סוף סוף הליץ העריב המיוחד.

קודם אני צלחתי לי לתנוי את אפסן הסניף, לפתח חשבות צייני. 5 מדריכים שרועים על אוסו 4 סמרטוטים שיכולתי לשגר בעברך היו ספוקת בעיניים חצי עצמונות, ללא חולצת תנועה כואבו, והקומונות היקרה יושבת מולך ומנסה (נאשנות לחלוף כמה מהי הסמכה.

"איפה כולף?" שאלתי לתנוי. "הדרכה" לא איחרה התשובה לבוא. החל סביב טלפונים היסטרי ולאחר 30 דקות הצטרפו עוד 5 מדריכים לשיב"צ (2 כבר לא ילצו. "יש להם עוד שבוע בחוץ פתח במתמטיקה", הסיירו לי).

"טוב" פתחתי. "מה זה חופש?"
מהי צליל נעצו בי ממעמקי הספוק. "מה זה חופש?" תצרת ושאלתי בקשנות מה. הפלץ אפילו מדריכה שהינה שקועה צמקו בשבירת שיאה האישי בסניף הסמכה את השער מפניה ותקעה בי מהט שובל: "מה אתה רוצה מהחיים שלענך?".
אחד החברה הפטרי בליחור: "חופש זה צמא שאפילו ביי"ס מבינים שלא נבוא לעמוד".

"לא מה זה חופש? לימודים. מה זה חופש?"
התחיל דיון מה זה חופש באמת ומה זה אומר להיות חופשי. האם מי ששוכה על היס חודשים הוא חופשי באמת? ומה עם מי שהולך לדיסקוטק? אקצר את כל הדיון למרות חשיבותו. בסופו של דבר הלבנון שחופשי הוא מי שמביט את יחודו, עולמו ותכונותיו בצורה התאבטימה ביותר לעצמו. לילוי הנשמה הוא חופש האדם העליון.

כשצברנו לבין על הסניף- שם כבר הדיון הפך סוצר. כזה החברה. טענו שגד 500 40 יש להם חופש, אין להם שום יכולת להשקיע בסניף. יש להם צבועה על קייטנות טיולים שפננו ופולו דברים, והכלל מה נכאה לך קומונות, כמה אפשר להשקיע בסניף הצעה?

כשהצעה הקומונות האמינה לשרטט ימי פעילות במסגרות שבין הפלריות הקדשות מכל, כאן אפילו לדור הסטלנים שלא טרחו עוד צתפ להתייחס לאתלטים שהתלגלו לפנן הצעקו חוס.

"תלדי, מה נכאה לך, אין לנו חיים?!"
הדהדה צקת שבר בין קירות הסניף, ולאחריה דממה רועמת השתכרה. "דקרתם את הנקודה", אמרתי. "מה זה חיים? אין מדין שהסניף זה מנות והפלריות זה חיים..."

איזה דוד המלך מלצה ש"מוצאי מלכו חיים" ומשה רבינו מלצה שהתורה היא החיים, והבחרת בחיים".
לא באות לעשות לכך חיים קלים.

אם צריכים להחליט אם אקס רוצים חיים משמעותיים, להיות חופשיים באמת. יש לכך הצמנות לקחת את הלידים והנצור פה בשכונה ולשנות להם את החיים. להעמיד את התורה במרכז החיים שלהם, בלי סיסמא, ממה! להפוך את הסניף הצה ממדינה שומא למקום שוקק חיים, שיצורי תורה, מינו, חסד, צמייה קבועה, פעילות פעילות ופעולה, הפצת תורה, אהבת האלוה, יצור פה קייטנות תורת חיים לידי השכונה.

וידועים מה, עצבו פרקטיקה. קודם כל תקבלו החלטה עקבנית. יש פה אנשים חיים?

אני מחפש אנשים שרועים עם אש בעיניים שמוכנים להסתגר. מתאימים לכך טלפון חופש אמיתי? החופש הצה בידיים שלכם.

-צרו יונלר, ראש מחלקת הדרכה לשעבר-